

Apocalipsa cap.18-19a – Judecata Babilonului (partea a II-a)

Revelația divină a considerat că nu este suficient capitolul 17 pentru prezentarea judecării Babilonului, și astfel mai adaugă un capitol și jumătate pe această temă. Și într-adevăr, vom descoperi multe elemente noi în această porțiune de text. Capitolul 17 a insistat asupra identității Babilonului și a relației acestuia cu fiara. Capitolele 18-19a se concentrează asupra reacției pământului și a cerului față de judecarea cetății celei mari. Subsecțiunea are următoarea structură:

- 18:1-8 – Un înger anunță căderea Babilonului
- 18:9-19 – Reacția pământului: împărații, negustorii, marinarii
- 18:20-24 – Un alt înger anunță căderea Babilonului
- 19:1-10 – Reacția cerului

i) 18:1-8 – Un înger anunță căderea Babilonului

Îngerul care anunță căderea Babilonului este foarte puternic și întreg pământul se luminează de slava lui. În cartea Apocalipsei slava îngerului este proporțională cu slujba sa. Slava copleșitoare a acestui înger ne arată încă odată ce mare importanță are în istoria revelației acest eveniment. V.3 subliniază cauzele căderii Babilonului. Sunt punctate trei cauze. Primele două le-am întâlnit și în cap.17, și anume: *toate neamurile beau din vinul mâniei curviei ei și împărății pământului au curvit cu ea*. Se insistă din nou că această cetate a generat ideologia, religia și seducția antihristică ce a îmbrățișat tot pământul. A treia cauză reprezintă un element de noutate și este, după cum vom vedea în cele ce urmează, tema centrală a capitolului 18. Aceasta este prezentată astfel: *negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei*. Deci cetatea cea întunecată constituie și un mare centru economic în împărăția lui antihrist. Luxul și risipa în care trăiește cetatea face ca negustorii pământului să se îmbogățească. În mod clar Dumnezeu condamnă opulența, risipa, luxul și le consideră la fel de grave ca și adulterul spiritual al cetății. V.2 anunță căderea Babilonului celui mare. Se poate referi la dimensiunea fizică a căderii cetății și la faptul că după ce are loc judecarea acesteia ea ajunge o mare ruină (imaginea vechi-testamentară de *locaș al dracilor și al păsărilor necurate* vizează rămășițele nelocuite a unui oraș distrus pentru totdeauna de judecata divină – cu referire chiar la Babilon: Isaia 13:21, Ieremia 50:39, Ieremia 51:37, sau cu referire la Edom: Isaia 35:14). Astfel v.1-3, deși folosesc timpul trecut (*a căzut Babilonul*), reprezintă un anunț generic al judecării, o introducere a tabloului profetic din capitolul 18. Ideea judecării este apoi reluată și detaliată în restul capitolului. Unii autori pun în calcul o posibilă dimensiune spirituală a v.2. Cu alte cuvinte el nu ar anunța căderea fizică a cetății ci momentul în care decăderea ei spirituală este definitivă. Acest moment ar putea fi plasat în prima parte a domniei de 42 de luni a fiarei și s-ar putea referi la actul divinizării lui antihrist în mijlocul acestei cetăți. Acest act ar desăvârși stăpânirea demonică asupra cetății și ar face ca judecarea ei fizică să devină iminentă.

V.4 este cheia aplicativă a cap.18 deoarece se adresează poporului lui Dumnezeu. El reprezintă un mare imperativ care cere Bisericii să plece din mijlocul Babilonului pentru a nu fi părtaș la păcatele ei și a nu fi lovit cu urgiile sale. Imperativul ieșirii din Babilon îl găsim și în textele profetice din Vechiul Testament. E interesant să observăm că în contextul imediat al acestor profeții (în special cele din Isaia și Ieremia), imperativul nu se referă la o acțiune fizică ci la o delimitare de spiritul Babilonului. Într-adevăr, nu a fost nevoie ca evreii din timpul robiei babiloniene să plece fizic din Babilon. Pe Daniel și pe alți evrei îi găsim prezenți în Babilonul antic când acesta e cucerit de Medo-Perși (vezi Daniel cap.5). Cetatea, deși a căzut foarte repede în mâna medo-perșilor nu a fost distrusă de aceștia. Nici nu a avut loc un asediu efectiv. Cuceritorii au reușit pur și simplu să intre repede în cetate (fie că unii preoți din cetate le-au deschis porțile, fie că au deviat Eufratul și au pătruns prin canalul fluviului), au omorât conducătorii babilonieni și au schimbat administrația. Apoi cetatea a continuat să prospere chiar până în timpul lui Alexandru cel Mare. De-abia pe urmă a intrat într-un proces lent de decădere astfel încât după câteva secole a fost părăsită de toți locuitorii ei și a ajuns efectiv o mare ruină. Însă evreii care s-au lăsat seduși de spiritul Babilonului, nu au răspuns chemării de a se întoarce în țara promisă (vezi edictul lui Cir din Ezra cap.1) ci au rămas în Babilon. Deci imperativul ieșirii din cetate a vizat în primul rând dimensiunea spirituală. Tot în notă spirituală este comentat acest imperativ de către Pavel în 2 Cor.6:17. Dar dacă te lași sedus de spiritul Babilonului ce se întâmplă? Mai întâi te faci părtaș la păcatele ei și apoi primești urgiile ei. Cu alte cuvinte spiritul Babilonului este foarte seducător, foarte molipsitor, te înfășoară repede și apoi te conduce către multe păcate. De-abia apoi vine judecata.

Ne întrebăm dacă imperativul din v.4 poate avea însă și o dimensiune fizică. Matei cap.24 ne sugerează că da: *De aceea, când veți vedea urâciunea pustirii, despre care a vorbit prorocul Daniel , așezată în locul sfânt – cine citește să înțeleagă – atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți; cine va fi pe acoperișul, să nu se pogoare să-și ia lucrurile din casă; și cine va fi la câmp să nu se întoarcă să-și ia haina.* Momentul așezării urâciunii pustirii în locul sfânt coincide cu cel în care antihristul intră în Templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu (vezi 2 Tes.cap.2). Acesta are loc la începutul ultimilor 3,5 ani când fiara începe să fie glorificată ca Dumnezeu. Acest eveniment impune părăsirea urgentă a Ierusalimului și a Iudeii. De ce? Pentru că acolo va fi așezat scaunul de domnie al satanei și va fi cea mai mare concentrare demonică și de amăgire din istoria omenirii. Pericolul să fii contaminat de seducția antihristică e imens. De asemenea acolo va fi centrul prigonirii creștinilor. Și nu în ultimul rând, acel loc va fi sortit peste puțină vreme nimicirii. Textul din Matei 24 reprezintă un alt argument că Babilonul cel mare din Apocalipsa este Ierusalimul istoric și ne sugerează (prin urgența fugii) că e cam târziu să părăsești cetatea când urâciunea e așezată în locul sfânt. Cel înțelept poate fugi mai devreme. După cum vom vedea în cele urmează, cetatea va deveni un mare pol de atracție pentru toată lumea. Acest lucru va începe cel mai târziu odată cu întemeierea mării alianței mondiale de care am vorbit în cap.17, adică cu începutul ultimei săptămâni danielice (Daniel 9:27). Curva cea mare va avea de la început un rol important în realizarea alianței. În prima jumătate a săptămânii danielice (înainte de ultimii 3,5 ani) alianța se va caracteriza cel mai probabil prin toleranță, libertate, democrație, pace, prosperitate. Centrul și simbolul acestei prosperități va fi cetatea cea mare, respectiv Ierusalimul. Va fi o atracție pentru întreaga lume să meargă la Ierusalim, și în

mod special pentru creștini și evrei. Antihristul va avea tot interesul să atragă cât mai mulți creștini și evrei la Ierusalim căci îi va veni apoi mult mai ușor să-i omoare.

Marea cetate va fi pedepsită când păcatele ei vor ajunge până la cer (v.5). Pentru unele cetăți a durat sute de ani până când fărădelegile lor au atins cerul. Dar cu privire la Babilonul de la finalul istoriei, acesta va accelera acest proces și va reuși într-o perioadă relativ scurtă (în special în ultima săptămână danielică) să umple paharul nelegiuirilor. Cât de mare va fi răul săvârșit de această cetate în ultimii ani ai istoriei! V.6 cere ca pedeapsa ei să fie de două ori mai mare decât răul făcut de ea. Într-adevăr, cine seamănă vânt secetă furtună și noi trebuie să dăm seama lui Dumnezeu și de faptele noastre punctuale dar și de consecințele acestora. Or răul făcut de curvă s-a răspândit în toată lumea. E firesc să primească cel puțin de două ori cât faptele ei! V.7 condamnă din nou risipa și luxul în care a trăit, dar amintește și alte păcate: aroganța, mândria, îndumnezeirea, autosuficiența: *Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă și nu voi ști ce este tânguirea*. Ea nu are nevoie de Dumnezeu, nu este dependentă de Dumnezeu, nu se teme de nimic, nici chiar de judecata divină. Expresia este luată din Isaia 47:7 unde e folosită în dreptul Babilonului antic. Babilonul antic, marea cetate a Imperiul Babilonian nu se gândea că va mai apune vreodată. Însă a fost cucerit într-o singură zi. Nici Roma antică nu se gândea că cineva ar putea să-i facă rău. Cu atât mai mult nu se va gândi la acest lucru marea capitală a lui antihrist care va domni peste tot pământul. Capitala va fi adulată de tot pământul și practic nu vor mai exista potențiali dușmani. Nimănui nu-i va trece prin minte că însuși antihrist o va distruge. Judecata ei însă va veni repede (*o singură zi*), va veni prin *foc* (cu trimitere și la v.16 din cap.17 unde fiara și cele 10 coarne vor arde curva cu foc) și va fi înfăptuită de *Dumnezeu cel tare*. (v.17).

ii) 18:9-19 – *Reacția pământului: împărații, negustorii, marinarii*

Partea centrală a cap.18 insistă pe reacția pământului față de distrugerea cetății celei mari. Sunt prezentate trei reacții: cea a împăraților pământului, cea a negustorilor lumii și cea marinarilor. Pasajul este inspirat din capitolele din cartea Ezechiel dedicate căderii Tirului. Aceste reacții au mai multe lucruri în comun:

Toți plâng și bocesc căderea cetății. Cu alte cuvinte ei nu sunt de acord cu acțiunea lui antihrist de a distruge marea capitală a lumii. Doar cei 10 împărați au participat la distrugerea cetății (și se pare că și ei au avut nevoie să fie convinși în acest sens de duhurile de broaște din potirul 6 – vezi cap.16). Ceilalți împărați bocesc la căderea cetății. De ce așa mare bocet? Observăm că nu este vorba de o întristare a inimii ci de un bocet pe față descris în amănunt și cu multe cuvinte și expresii:

- *vor plânge, o vor boci, vai, vai!*, (împărații);
- *o plâng și o jelesc, vor plânge, se vor tângui, vai, vai!*, (negustorii);
- *își aruncau țărână în cap, plângeau, se tânguiau, țipau și ziceau: vai, vai!* (marinarii);

Există și o rațiune economică a bocetului (după cum vom vedea) dar și una de altă natură: mai marii pământului *au curvit* cu această cetate, au aderat la ideologia ei, au adulat-o și au iubit-o. Ea întruchipa marele vis al omenirii decăzute: o viață fără Dumnezeu, în care să poți face ce vrei și să ai ce vrei! Dar acum mărețul vis este spulberat. Observăm un crescendo al mărimii bocetului de la împărații care se bocesc la marinarii care și țipă, și își aruncă și țărână în cap. Bocetul pare a fi invers proporțional cu poziția socială și profitul economic obținut din relația cu femeia. Astfel, cel mai mult plâng cârmuitorii mărilor (cei responsabili cu transportul mărfurilor), pe locul doi sunt negustorii (producătorii și comercianții mărfurilor) și de-abia pe locul trei împărații pământului (cei care au beneficiat în mod direct cel mai mult de acest sistem economic și *care s-au dezmiertat cu ea în risipă*). Ne-am aștepta să fie invers. De ce este totuși așa? Vom reveni mai târziu la această întrebare. Alte întrebări: Ce face restul locuitorilor pământului? De ce nu sunt menționați? În listă sunt selectați probabil cei mai afectați de căderea cetății. Deducem însă că tot pământul e cuprins de bocet la distrugerea cetății celei mari.

Toți stau deoparte de frica chinului ei. Deși bocesc, mai marii pământului sunt cumva reținuți, și nimeni nu îndrăznește să sară în ajutor, să riposteze, să conteste sau să comenteze acțiunea fiarei. Acest lucru arată ce putere militară are fiara. Aceștia se tem că ar putea urma soarta cetății dacă se opun deciziilor fiarei.

Toți folosesc expresia cetatea cea mare sau cea tare. Se confirmă din nou că curva cea mare este o cetate, un oraș, mai exact marele oraș al împărăției lui antihrist. Amintim în acest sens că femeia curvă este denumită **cetate** (de obicei și **cea mare**) de 2 ori în cap.11, o dată în 14, o dată în cap.16, o dată în cap.17 și de 6 ori în cap.18, deci în total de 11 ori. Este destul de clar că se referă la un oraș.

Toți se miră de rapiditatea distrugerii cetății (*o clipă / un ceas / o clipă*). Nimicirea cetății va avea loc într-un timp extrem de scurt, probabil o singură zi. Va fi un imens ȘOC pentru întreaga omenire. De trei ori se menționează în Apocalipsa 18 elementul FOCULUI ca agent al judecății (v.8, v. 9, v.18). Oamenii vor vedea fumul arderii ei. Poate fi vorba de un bombardament fulger care va rade cetatea de pe fața pământului.

Înainte de a comenta elementul economic, mai menționăm că doar în cazul reacției împăraților pământului sunt folosite cuvintele *curvie* și *judecată*. Aceștia deci s-au infectat cel mai tare cu spiritul Babilonului, dar ei sunt și cei care par să perceapă mai bine că e vorba de o judecată a lui Dumnezeu. Textul alocat reacției pământului față de distrugerea cetății insistă cel mai mult pe dimensiunea economică. Luxul cetății este așa de mare încât ea îmbogățește pe negustorii pământului și aduce venituri substanțiale celor responsabili cu transportul mărfurilor. Cetatea e motorul economiei mondiale astfel încât dispariția ei produce un colaps economic global. Ea este principala piață de desfacere a economiei planetei. Solomon și-a început domnia printr-un mare proiect de construcții (Templul, palatul regal și multe cetăți) care a polarizat economia orientului mijlociu. Sistemul economic solomonic a avut succes și a ajuns să producă anual 666 talanți de aur, cifră care reprezintă o trimitere directă la sistemul economic al lui antihrist. Se pare că și antihristul va iniția încă de la începutul ultimei săptămâni danielice un mare proiect de construcții care va revigora economia mondială. Acest proiect ar putea fi transformarea Ierusalimului istoric în marele oraș al lumii. Ce va impresiona nu va fi doar

mărimea orașului ci mai ales opulența, strălucirea, bogăția și luxul acestuia. Într-adevăr din lista mare de materiale enumerate în v.12 și 13 primele, și cea mai mare parte din ele reprezintă obiecte de lux: pietre scumpe, materiale scumpe, vase prețioase, parfumuri scumpe. Dacă ne gândim la ascensiunea Dubaiului modern (în doar 10 ani prin câțiva investitori arabi), ne dăm seama că proiectul amintit mai sus e realizabil în scurt timp în zilele noastre. Roma secolului întâi a fost cel mai strălucitor oraș al Antichității (2 milioane de locuitori, clădiri și infrastructură impresionantă, bogăție foarte mare, alimente și mari spectacole gratuite pentru cetățenii ei). Ea polariza efectiv economia Imperiului Roman și căderea ei ar fi produs un colaps economic similar celui descris în Apoc.18. De-abia în epoca modernă câteva orașe ale lumii au reușit să egaleze (și apoi să întrecă) Roma antică ca număr de locuitori și infrastructură. Babilonul din Apocalipsa va fi într-adevăr pentru împărăția lui antihrist ce reprezenta Roma pentru Imperiul Roman (semnificația celor 7 munți din cap.17 – deși sunt articole care afirmă că și Babilonul antic sau Ierusalimul antic ar fi stat tot pe 7 coline).

Capitolul 18 ne descoperă un alt mare pol de seducție al Babilonului, și anume cel economic. El este plin de bogății dar și ajută mai marii pământului să se îmbogățească și pe locuitorii pământului să aibă venituri mai mari. Puterea banului e bine explicată în Scriptură. De la căderea lui Solomon, la căderea lui Iuda, banul a făcut ravagii și e numit de Pavel rădăcină a tuturor relelor. Aproape toți oamenii se îngrijorează cu privire la bani sau tânjesc după mai mulți bani. Babilonul va specula din plin această mare slăbiciune a oamenilor. Alături de ideologia ei seducătoare ea va oferi celor ce o urmează MULȚI bani. De aici și marele bocet al omenirii la căderea ei. Poate din această pricină cei care o plâng cel mai mult sunt cei mai săraci și nu cei mai bogați. Cei cu venituri mici cunosc o criză materială mai mare într-un colaps economic dar trăiesc și cu mai mare intensitate actul îmbogățirii. Cei bogați mai au rezerve și sunt mai obișnuiți cu bogățiile. În lista de bunuri din cap.18, ultimul lucru menționat este *sufletele oamenilor*. Practic cu toate acele bunuri, Babilonul a cumpărat sufletele oamenilor. Acesta este scopul ascuns al curvei celei mari. Observăm o asemănare între Babilon și Biserica din Laodicea a cărei autosuficiență era alimentată tot de prosperitatea materială. Biserica din Laodicea e în pericol de moarte în fața seducției Babilonului. Pentru a rezista în fața acestei atracții teribile, lupta începe de azi prin credințioșia în lucrurile mici, prin consecvența în dărnicie, prin limitarea confortului personal, prin alipirea de bogățiile eterne ale Împărăției lui Dumnezeu.

iii) 18:20-24 – Un alt înger anunță căderea Babilonului

V.20 introduce reacția cerului față de judecarea cetății celei mari. E interesantă menționarea apostolilor în acest verset. La care apostoli se referă? La marii apostoli din primul secol, sau la cei cu dar de tip apostolic din perioada finalului? Greu de precizat. Dacă s-ar referi la apostolii din primul secol ar fi din nou o trimitere la Ierusalim, principalul centru de prigonire a creștinilor din primii 70 de ani ai primului secol. Bucuria cerului este detaliată la începutul capitolului 19. Înainte de acest lucru însă este introdus un alt înger

puternic care anunță acest lucru. Oare de ce se reia tema anunțării distrugerii marii cetăți? La prima vedere îngerul nu face decât să reia lucruri care au fost deja menționate, și anume:

- Repezițiunea cu care va cădea Babilonul (prin imaginea cu piatra aruncată în mare, inspirată de la finalul cărții Ieremia care a folosit-o cu referire la Babilonul antic).
- Cauzele pedepsirii Babilonului: îmbogățirea negustorilor pământului, amăgirea tuturor neamurilor, vărsarea sângelui celor credincioși.

Totuși găsim un element de noutate, și anume ideea că Babilonul *nu va mai fi găsit* vreodată, adică nu va mai renaște ca cetatea a răului pe pământ. În ea nu vor mai renaște:

- Muzica, bucuria, sărbătoarea,
- Lucrările meșterilor,
- Lumina lămpii,
- Glasul mirelui și al miresei.

(Imagini preluate în special din cartea lui Ieremia și adresate de acesta Ierusalimului istoric)

Și e normal să fie așa, deoarece imediat după căderea Babilonului urmează a doua venire a lui Hristos care va pune capăt domniei răului pe pământ. Căderea cetății marchează sfârșitul stăpânirii celui rău asupra pământului. În locul cetății apostate se va ridica adevăratul Ierusalim, cel care va aduce adevărata pace și prosperitate pe pământ. De aici și imensa bucuria a cerului!

Mai găsim câteva elemente de noutate cu privire la Babilon și în v.23 și 24. E menționată vrăjitoria ei subliniind ocultismul din ea și relația ei bolnavă cu lumile demonice. Și de asemenea se precizează că la ea fost găsit *sângele tuturor celor ce au fost junghiați pe pământ*. Ce vrea să arate această expresie? Se referă la tot sângele vărsat pe pământ în perioada finalului sau la tot sângele vărsat pe pământ în toată istoria? Prima variantă ar aduce în discuție faptul că în vremea finalului, din pricina înmulțirii fărădelegii se vor face multe crime între necredincioși. Cum curva cea mare e responsabilă de această înmulțire a păcatului, ea e vinovată și de aceste crime. A doua variantă ne aduce aminte de un pasaj din Evanghelia după Matei: *Șerpi, pui de năpârce! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei? De aceea vă trimit proroci, înțelepți și cărturari. Pe unii îi veți omorî și răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre și-i veți prigoni din cetate în cetate; ca să vină asupra voastră tot sângele vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel, până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia pe care l-ați omorât între Templu și altar. Adevărat vă spun că toate acestea vor veni peste neamul acesta. Ierusalime, Iersalime care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine!... (Matei 23:33-37). Ce legătură are Ierusalimul din secolul întâi cu sângele lui Abel? Se pare că vina Ierusalimului de a respinge apogeul revelației și de a vărsa sângele Lui Mesia și al Bisericii este atât de mare încât e comparabilă cu cea a vărsării sângelui tuturor celor de pe pământ. V.24 din Apocalipsa 18 pare a fi o trimitere la această vină istorică a Ierusalimului. Ne gândim doar la faptul că dacă Ierusalimul din secolul întâi ar fi recunoscut pe Mesia, atunci s-ar fi curmat împărăția răului pe pământ. Deci toate crimele din ultimii 2000 de ani nu ar mai fi fost făcute. Ierusalimul se face astfel vinovat de sângele tuturor celor care au fost junghiați pe pământ!*

Capitolul 18 ne arată din nou complexitatea marii capitale ale imperiului lui antihrist. Găsim asemănări cu Roma și Ierusalimul antic. Versetele care compun tabloul judecății Babilonului sunt inspirate din profețiile Vechiului Testament cu referire la Babilon, Tir, Ierusalim sau Edom. Dar acum avem o singură cetate care adună în ea toate relele Romei, Ierusalimului, Babilonului, Tirului și Edomului. De asemenea găsim noi indicii cu privire la identitatea ei istorică. Trimiterile clare către pasajele din Matei 23 și Ieremia (menționate mai sus) reprezintă noi argumente că cetatea cea mare va fi Ierusalimul istoric. Desigur ne întrebăm de ce nu este precizată în text trezirea rămășiței evreilor care are loc în contextul distrugerii cetății (ca în Zaharia cap.12-14)? Această trezire e amintită în Apocalipsa 11, însă acum autorul pare să-și propună altceva. El se adresează Biserici (nu lui Israel) și vrea să creeze un contrast între destinul Babilonului celui Mare și cel al Miresei Mielului. Nici Mântuitorul în Matei cap.23-24 nu face referire la trezirea finală a evreilor, ci insistă doar pe pedeapsirea cumplită a Ierusalimului apostat. Practic Ierusalimul apostat își pierde identitatea. De aceea el trebuie ras din temelii. De-abia apoi poate să apară Ierusalimul cel credincios, care este de fapt UN ALT IERUSALIM, O ALTĂ CETATE. Ierusalimul apostat nu va mai renaște ci va fi pierdut pentru totdeauna. Va exista doar coincidența de loc de geografic, dar în rest vorbim de o cu totul altă cetate. Iată un alt posibil motiv pentru care în aceste capitole NU se precizează nimic despre trezirea finală a rămășiței evreilor.

iv) 19:1-10 – Reacția cerului

Pe cât de mult plânge pământul, pe atât de mult se bucură cerul. Practic are loc o explozie de bucurie care nu se mai termină. Mai întâi o gloată multă laudă pe Dumnezeu pentru că a judecat curva cea mare care strica pământul cu curvia ei (v.1-2). Aceiași gloată zice a doua oară *Aleluia!* (v.3) și laudă pe Dumnezeu că pedeapsa cetății este una eternă. Evenimentul este atât de important încât și cei 24 de bătrâni, și cele 4 făpturi vii se aruncă la pământ înaintea lui Dumnezeu și spun: *Amin! Aleluia!* (v.4). Dar închinarea cerului nu se oprește aici. Din scaunul de domnie iese un glas care cheamă la închinare pe toți robii Domnului, mici și mari. Aceștia par a fi diferiți de prima gloată. Prima mulțime pare să adune oștirile de îngeri, iar cei numiți *robii Lui* (vezi aceiași expresie în 19:2) par a fi cei răscumpărați de pe pământ. În v.6-9 închinarea cerului se focalizează pe a doua venire a lui Hristos și pe nunta Mielului. Căderea cetății celei mari anunță sfârșitul stăpânirii celui rău asupra pământului. Cerul celebrează de acum începerea domniei lui Dumnezeu pe pământ (v.6), domnie făcută posibilă prin a doua venire a lui Hristos. Un alt motiv de închinare și bucurie este nunta Mielului (v.7-9). Aceasta reprezintă răsplătirea sfinților și celebrează biruința lui Dumnezeu asupra răului. Mireasa, soția Mielului este pusă în contrast cu curva cea mare. Apare din nou tema hainelor. De această dată găsim doar inul subțire, strălucitor și curat (compară cu 18:16 în care curva alături de in are și purpură, și stacojiu, și aur, și pietre scumpe și mărgăritare!). În contrast cu risipa și luxul Babilonului apare frumusețea și simplitatea Miresei. Ba mai mult, e vorba de un alt fel de in, și de o cu totul altfel de bogăție: inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților. Curăția de inimă, loialitatea, sfințirea, sacrificiul de sine, bunătatea, dragostea iată slava adevăratei Regine! Lucrurile care nu izbesc ochiul și sunt făcute în ascuns pe pământ reprezintă adevărata comoară în ochii cerului, o

comoară eternă. Faptele sfinților, făcute poate cu mii de ani în urmă, nu au dispărut, nici nu au fost uitate. Ele au adus în ființă valori foarte scumpe și eterne care împodobesc acum soția Mielului.

V. 9 fericește pe cei chemați la ospățul nunții Mielului. Este o referire tot la cei răscumpărați de pe pământ care formează Mireasa (ca în pasajele din Evanghelii despre ospățul final), sau la o altă categorie? Dacă o ar fi vorba de o altă categorie, cine ar fi aceștia: cei răscumpărați de pe pământ care nu fac parte din Mireasă (cine ar fi aceștia? Cei mântuiți dintre neamuri din vechiul testament? Cei mântuiți ca prin foc?), sau mulțimile de îngeri? Nu știm exact. Oricum accentul cade pe slava ospățului nunții Mielului și pe autenticitatea acestuia: *Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu.* Această insistență pe autenticitate vine în contrast cu lipsa de autenticitate a Babilonului celui mare. Ne surprinde reacția lui Ioan din v.9: vrea să se închine îngerului dar este oprit de acesta. Nu știa oare marele apostol că doar lui Dumnezeu i se cuvine închinarea? Desigur! Dar slava descoperirilor cerești a atins un punct atât de însemnat încât el simte nevoie să se închine și e gata să se închine mesagerului ceresc. Observăm că Ioan nu a vrut să se închine îngerului mesager mai înainte ci doar acum când revelația divină a ajuns la nunta Mielului. Aici e apogeul revelației și al planului lui Dumnezeu. Cât de mare deci trebuie să fie slava Miresei Mielului!

Secțiunea de față (cap.15-19a) ne-a oferit noi detalii cu privire la perioada sfârșitului (potirele, identitatea și judecarea Babilonului celui mare) și se încheie, la fel ca toate celelalte secțiuni, tot cu imaginea revenirii lui Hristos și a biruinței finale. Această biruință este însă prezentată acum prin imaginea nunții Mielului. Acest lucru nu este întâmplător. Mireasa apare în contrast cu curva cea mare, și reprezintă personajul central al următoarei secțiuni din Apocalipsa (cap.19b-22).